

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Ved H. H. Kønnemans Død

Citation: Baggesen, Jens: "Ved H. H. Kønnemans Død", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid54830/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Men pludselig fandt
Den Qndige, Kogger og Bue;
Mens Eos af Havet oprandt,
I Ætherens østlige Kant,
Med tusindfold straalende Lue.
Forundret og frygtfom og eene
Jeg stod under quidrende Grene.

I glimrende Skye
Sank ned Harmonieres Fader;
Ham fulgte Parnasets de ni
Gudinder, som dansede forbi
Min Studsen i vægende Rader.
De sang; og fortryllet, og hange,
Jeg hørte de himmelske Sange.

„Kom“, sagde han, „Kom!
Tag her mod den Lesbiske Lire!
Den stemte til Hymner for Rom
Min Flaccus! du stemme den om
Til Sang om den danske Semire!“
Jeg vaagned af fryd — men med Blunden
Var Synet og Liren forpunden.

Død Herman Henrik Konnemaus Død.

Jeg leies ei til Sang. Min Muse lyder
Ei Mecenaters og Patroners Bud;
for Guld den aldrig kalder Laster Dyder,
Og Jordens Kæver Jordens Gud.

Reen er min Cithar. Aldrig Klang dens Strænge
Ved Leilighed til Glimmerboblers Præis.
Den rige Daare segne! den skal hænge
Taus, uden Lyd om Statsforliis.

Men af! naar Dydens Sen forlader Jorden;
Naar Viisdoms unge Helt forlader den;
Da græder jeg, og Harpens hule Torden
forfynder, jeg har tabt en Ven.

Uf! i sin Kommes lyse Morgenrøde
En Sol for dig, mit Fødeland, gif ned;
Du tabte, da min unge Chrichton døde,
Du, Danmark, tabte meest derved.

Men du, som kender Sympathie, hvis Hjerte
Som egen Qual fornemmer Brødres Skrig,
O! deel en Faders og en Moders Smerte
Ved en betroet Engels Ligt;

Og græd med mig, som Himlen gav den Lykke,
Hver Dag at see ham, Barn endnu, sin Stæl
Med Unglingens fuldkommenheder smykke,
Til fædres Fryd og Statens Væll!

O! han er død! jeg saae hans Stæl, og spaaede:
Du bliver døende forældres Trøst;
Du bliver stor engang i Fredriks Naade,
Og elsket i hver Landsmands Bryst!

Uf! han er død, den ædle, fromme, gode!
Dort Haab, vor Fryd er skult i Granens Skød;
Nu hylr Sorgen der, hvor Glæden boede;
Skraal tordner der, hvor Jubler led.